

ISBN: 9789083511009

Requiem van een jeugd

Bert H.R. Bossaert

'De spiegel en de schaduw'

Voor hen die de schaduwen durven te omarmen om het licht te vinden.

Inhoudsopgave

Deel 1 - De spiegel.....	9
Een druilerige ochtend.....	11
Een onverwachte confrontatie.....	19
Een ongewoon advies.....	31
Een uitzonderlijke droom.....	39
Een ongeremd verlies.....	45
Een onbruikbaar spiegelbeeld.....	53
Een vervlogen tijd.....	61
Een ogenblik van herkenning.....	69
Het einde van een spiegel.....	75
Deel 2 - De schaduw.....	81
Het begin van de nacht.....	83
Fluisteringen uit het verleden.....	93
Het ontwaken van het verleden.....	99
De schaduw van de spiegel.....	105
Het verleden onthuld.....	117
De zoektocht begint.....	121
De verbinding in de bibliotheek.....	129
Een kasteel met gevoelens.....	137
De scepticus en de twijfelaar.....	143

Charlotte's verleden.....	149
De waarheid komt.....	161
Lauw en smaakloos.....	169
Een onrustig kasteel.....	175
De stilte die achterblijft.....	185
Dieter's erfzonde.....	191

Deel 1 - De spiegel

Een druilerige ochtend

Er hing een druilerige, grijze ochtend rond het imposante, eeuwenoude en met torentjes bezaaide kasteel van de familie de Broqueville. De pegelende winterregen tikte monotoon tegen de met lood omlijnende ramen, en een kilte, doordringend en onontkoombaar, leek zich door de dikke, verweerde muren van het kasteel naar binnen te persen. In de grote salon, waar eeuwenoude olieverfschilderijen en zwaar eiken meubilair getuige waren van een verleden vol glorie en decadentie, zat Dieter in zijn geliefde, versleten leunstoel bij de smeulende resten van een houtvuur. Zijn gelaat, zichtbaar getekend door diepe groeven van verdriet en teleurstelling, weerspiegelde een leven dat ooit rijk aan ambitie en trots was, maar nu overschaduwde werd door bitterheid en eenzaamheid en eenieder die hem daar zo zou zien zitten in die stoel zou denken: 'wat in hemelsnaam is die man overkomen?' 'Welk onheil viel op hem?' 'Waar moet dit naartoe?'

De oude Dieter de Broqueville, de laatste erfgenaam van een adellijk geslacht dat ooit zoveel aanzien genoot in de hoogste kringen van België, voelde zich een gevangene van zijn herinneringen. Het kasteel, met zijn massieve torens, schemerige gangen en gotische allure, leek voor de uiterst zeldzame bezoekers meer een mausoleum dan een

woonplaats, een thuis. Hier was elke hoek beladen met echo's van het verleden, van fluisterende stemmen en levendige feestgelagen, nu vervangen door stilte, schimmen en schimmel. Hij tuurde in het halfvergane vuur, terwijl een gevoel van melancholie hem omsloot als een zware mantel.

Plots klonk het gedempte geluid van jeugdige voetstappen op de oude, knarsende houten vloer. Dietske, een knappe jongeman met een scherp profiel en heldere, diepblauwe ogen die een merkwaardige mengeling van nieuwsgierigheid en wijsheid uitstraalden, betrad geruisloos de kamer. Zijn lichte tred stond in schril contrast met de zwaarheid van Dieters aanwezigheid. Dietske leek zich moeiteloos te bewegen door de ruimte, alsof hij al zijn hele leven in de schaduw van het kasteel had geleefd.

"Goedemorgen," zei Dietske zacht en opgewekt, terwijl hij een glas amberkleurige whisky op het lage, gebeeldhouwde tafeltje naast Dieter zette op diens eerder verzoek. "Ik herinner me hoe je altijd deze whisky dronk in de bibliotheek. Vroeger. Lang geleden. Toen alles nog eenvoudig leek."

Dieter keek langzaam op, zijn ogen vol vermoeidheid en een vleugje verwarring. De woorden van Dietske resoneerden vreemd in zijn oren, alsof ze een sluimerende herinnering in hem losgemaakt hadden.

Dieter antwoordde niet, maar keek naar de jongeman alsof hij iets zocht dat hij verloren had. De stilte tussen hen vulde de ruimte, slechts doorbroken door het zacht knisperend kerselarenhout dat scheen te protesteren tegen de intense gloed van het warme vuur. Het tikkende geruis van de regen tegen de ruiten tikte langzaam mee de eenzaamheid weg die zo lang in dit gebouw gehangen had.

Dietske glimlachte, een glimlach op zijn jeugdige, rozige lippen die zowel geruststellend als mysterieus was, en draaide zich om naar de enorme open haard, waarvan de stenen omlijsting versierd was met gebeeldhouwde familiewapens en inscripties in het Latijn waar hij langdurig bleef staan, alvorens geruisloos de kamer te verlaten.

Dieter bleef eenzaam sippend aan de whiskey achter, langdurig Dietske's langzame wandelgang nakijkend, zijn gedachten een wirwar van herinneringen en vragen. In de schaduw van het verleden lag een geheim verborgen, een geheim dat hem zou confronteren met iets of met iemand. Hoe hij ook zocht, hij vond het antwoord niet. Maar hij bleef proberen, diep verdronken in zijn gedachten, en hoorde daardoor niet hoe Dietske terug binnen gekomen was.

“Dieter,” klonk de jeugdige stem, helder en vol, alsof het ergens uit de echo's van zijn herinneringen kwam. Hij keek op en zag Dietske binnenkomen, de lange, smalle deuren

van het groot salon openduwend alsof hij de wind zelf mee naar binnen bracht. Dietske had een zelfverzekerde tred, een speelse glimlach om zijn lippen, en een luchtigheid die de zwaarte van het kasteel leek uit te dagen. Zijn kleding, een combinatie van historische stijl en moderne eenvoud, leek rechtstreeks uit een andere tijd te komen. Toch was hij hier, tastbaar en echt, feilloos opgaand in het decorum.

“Het smeulende vuur past bij je humeur, oude man,” zei Dietske met een plagerige toon terwijl hij voor zichzelf een glas whiskey inschonk en ermee tot bij Dieter liep. “Je moet leren loslaten, oude knar. Dat smeulend vuur, net als jij, heeft verse zuurstof nodig om zo knisperend te blijven branden.”

Dieter’s ogen vernauwden zich terwijl hij Dietske aankeek. “Loslaten? Jij hebt makkelijk praten. Wat weet jij er nou van, jongen? Wat weet jij van verlies, van het gevoel dat alles waarvoor je geleefd hebt, zinloos is geworden?”

Dietske lachte zachtjes, een geluid dat tegelijk troostend en provocerend was. Hij ging in de fauteuil tegenover Dieter zitten en nam een slok van zijn eigen glas. “Misschien weet ik meer dan je denkt. Misschien herinnert dit kasteel me net zoveel aan wat verloren is als jou.”

Dieter draaide zijn hoofd weg, zijn blik rustend op de stoffige kroonluchter boven hen. De woorden van Dietske sneden dieper dan hij had verwacht. Maar wie was deze

jongeman echt? En waarom voelde het alsof hij alles wist wat Dieter zich slechts bij vlagen scheen te herinneren? Dingen die hij zelf nog amper durfde te erkennen?

Dieter bedacht zich dat het huispersoneel toch veranderd was met de jaren, zeker wanneer hij vergeleek met hoe ze erbij liepen toen hij zelf - vele jaren geleden - jong was geweest.

Hij stond op, ging doelloos de kamer door en bleef pas staan in de grote hal aan de spiegel. Het was een erfstuk, net zoals dat het hele kasteel en alles wat er zich in en rond bevond dat was. Het was een monsterlijk en grotesk ding, met een lijst van verguld hout die bezaaid was met houtsnijwerk van naakte cherubijnen zoals men die in de graven van de oude adel en de lokale notabelen vroeger pleegde te kerven. Deze vergulde spiegel had altijd al in de grote hal gestaan. Hij had alles gezien: de gloriejaren van de familie De Broqueville, de feesten, de trouwdagen maar ook de begrafenissen.

Nu weerspiegelde hij vooral de schaduwen en het stof van een vergeten tijd. Dieter bleef staan voor de spiegel, zijn whiskeyglas nog in de hand. Zijn weerspiegeling leek hem uit te dagen, zijn vermoeide ogen en asgrauwe gelaatstrekken confronteerden hem met de man die hij

geworden was. Hij voelde een aanwezigheid achter zich nog voordat hij iets hoorde.

“Zie je jezelf of zie je een vreemde?” Dietske’s stem klonk zacht, bijna fluisterend. Hij stond pal achter Dieter, zijn blik gericht op dezelfde spiegel, maar met een nieuwsgierigheid die niet onschuldig was. “Je kijkt alsof je iemand anders verwachtte te zien.”

“Misschien verwachtte ik dat ook,” mompelde Dieter grommend tegen zichzelf. “Misschien verwachtte ik mezelf te zien zoals ik ooit was, voordat alles...” Hij pauzeerde, niet zeker of hij de zin wel wilde afmaken.

“...verloren ging?” vulde Dietske gespeeld somber aan, zijn toon onbewogen maar zijn ogen scherp, een zicht dat koddig contrasteerde met zijn halflange blonde haren. Dietske stapte naar voren en ging naast Dieter staan. “Je hebt jezelf verloren, Dieter. Je hebt jezelf opgesloten in dit kasteel, met alleen de schimmen van het verleden om je gezelschap te houden. Maar weet je wat het ergste is? Je houdt vast aan die schimmen alsof ze je gaan redden.”

Dieter’s hand trilde terwijl hij het glas naar zijn lippen bracht. Hij zei niets. Geen woord. De woorden van Dietske waren al genoeg woorden geweest. Ze leken wel een warm smeermes dat door zijn huid van boter sneed, omdat het een waarheid was die hij niet wilde erkennen. Dieter draaide